

ῶμο, τὸ κατέβασε, τὸ ἀπόθεσε κατὰ γῆς, ἔβαλε τὸν ταβλᾶ μετὰ τὰ μῆλα ἀπάνω στὴ στέκα, καὶ ἄρχισε νὰ ζουλᾷ μὲς στὸ σάκκι τὰ πελεκουῖα. Ζουλῶντας τὰ πελεκουῖα ἡ γρηᾶ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ, περνᾷ ἓνα παιδί τοῦ δρόμου μὲ ξεσχισμένο κασκέτο, ἀρπάζει ἓνα μῆλο καὶ θέλησε νὰ τὸ κόψῃ λάσπη, μὰ ἡ γρηᾶ τὸ εἶδε, ἐγύρισε καὶ τοῦ τὸ σακκὼναι τὸ καλὸ σου ἀπὸ τὸ μανίκι. Ἐτινάχθηκε τὸ παιδί, ἐγύριψε νὰ ἐλευθερωθῇ, ἀλλὰ ἡ γρηᾶ τὸ ἀρπάζει μετὰ τὰ δύο τῆς χεῖρα, τοῦ βγαλε τὸ κασκέτο καὶ τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὰ μαλλιά. Φωνάζει τὸ παιδί, βλαστημᾷ ἡ γρηᾶ. Δὲν ἐπρόφθασε ὁ Ἀβδὲϊτς νὰ χώσῃ τὸ σουβλί του, τὸ πέταξε κατὰ γῆς, ἔτρεξε στὴ θύρα, καὶ μαλιστα ἐσκόνταψε στὴ σκάλα καὶ τοῦ πεσαν τὰ γυαλιά του. Ἐβγήκε τρέχοντας στὸ δρόμο ὁ Ἀβδὲϊτς ἡ γρηᾶ τροχᾷ τὰ μαλλιά τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ βρίζει, καὶ θέλει νὰ τὸ παραδώσῃ στὸν κλητῆρα· ὁ μικρὸς θέλει νὰ ξεκολλήσῃ καὶ δικαιολογείται. «Ἐγὼ, λέγει, δὲν τὸ πῆρα, γιατί κτυπᾷς, ἄφρησέ με». Ἀρχισε ὁ Ἀβδὲϊτς νὰ τοὺς ξεχωρίζῃ, ἐπῆρε τὸ παιδί ἀπὸ τὸ χέρι καὶ λέγει:

— Ἀφρησέ το, κυρά μάννα, σχώρεσέ του γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ.

— Ἐγὼ νὰ τοῦ σχωρέσω ἔτσι, ποῦ νὰ τὸ θυμάται ὡς τοῦ χρόνου. Στὴν ἀστυνομία θὰ τὸ παγώ, τὸ παληόπαιδο.

Ὁ Ἀβδὲϊτς ἄρχισε νὰ τὴν παρακαλῇ.

— Ἀφρησέ το, λέγω, κυρά μάννα, ἄλλη φορὰ δὲ θὰ τὸ ξανακαμῇ. Ἀς το γι' ἄγαπη τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ἄφρισε ἡ γρηᾶ, θέλησε τὸ παιδί νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τὸ κρατῆσε ὁ Ἀβδὲϊτς.

— Ζήτησε, λέγει, συχώρεσι ἀπὸ τὴν κυρά μάννα, καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ μὴ τὸ κάμῃς ἐγὼ σὲ εἶδα ποῦ τὸ πῆρες τὸ μῆλο. Ἐκλάψε τὸ παιδί καὶ ἄρχισε νὰ ζητᾷ συχώρεσι.

— Ἐτσι δὲ, μπράβο σου. Τώρα νὰ πάρτο τὸ μῆλο. Καὶ ὁ Ἀβδὲϊτς ἔπιασε ἓνα μῆλο ἀπὸ τὸν ταβλᾶ καὶ τῶλῶσε 'στὸ παιδί. — Θὰ σοῦ τὸ πληρώσω, κυρά μάννα, εἶπε 'στὴ γρηᾶ.

— Ἐτσι τὰ χαλάς, αὐτὰ τὰ βρωμόπαιδα, εἶπεν ἡ γρηᾶ. Ἦθελε αὐτὸς τέτοιο φιλοδώρημα ποῦ νὰ σοῦ τὸ κάμω νὰ μὴ μπόρῃ νὰ κάτῃ μιὰ βδομάδα στὸν πῆσιό του.

— Αἱ, κυρά μάννα, κυρά μάννα, εἶπεν ὁ Ἀβδὲϊτς· ἔτσι εἶνε ὅπως τὸ λέμε 'μεῖς, ὅχι ὅμως καὶ ὅπως τὸ λέει ὁ Θεός. Ἀφοῦ γιὰ ἓνα μῆλο πρέπει νὰ δειρώμε τὸ παιδί, ἔμας τί πρέπει νὰ μᾶς κάμουν γιὰ ὅσας ἀμαρτίαις κάνουμε;

Ἐσώπασε ἡ γρηᾶ.

Κ' ἐδιηγήθηκε ὁ Ἀβδὲϊτς 'στὴ γρηᾶ τὴν παραβολὴν ποῦ ἓνας δανειστής ἐχάρισε στὸν χρεοφειλέτη ὅλα του τὰ χρήα, καὶ ἐκείνος ἐπῆγε νὰ τὸν πνίξῃ. Ἄκουε ἡ γρηᾶ ἄκουε καὶ τὸ παιδί.

— Ὁ Θεός ἐπρόσταξε νὰ συχωρῶμε, εἶπε ὁ Ἀβδὲϊτς, γιατί καὶ ἔμας τότε δὲ θὰ μᾶς συχωρέσουν. Ὅλους νὰ τοὺς συχωρῶμε, καὶ περισσότερο τοὺς ἀνόητους.

Ἐκούνησε ἡ γρηᾶ τὴν κεφαλὴ τῆς καὶ ἀναστένανε.

— Ἐτσι εἶνε, ἔτσι, εἶπε ἡ γρηᾶ, μὰ καὶ αὐτὰ εἶνε πολὺ κακομαθημένα.

— Τὸ λοιπὸν ἐμεῖς οἱ γέροι πρέπει νὰ τὰ μαθαίνομε, εἶπεν ὁ Ἀβδὲϊτς.

Μόλις ἔπιασε ἡ γρηᾶ τὸ σακκὶ νὰ τὸ σηκώσῃ 'στὸν ῶμό της, ἔτρεξε τὸ παιδί καὶ τῆς λέγει: «ἄφρησέ το νὰ σοῦ τὸ πάγω ἐγὼ, τὸν ἴδιον δρόμο θὰ πάμε». Ἡ γρηᾶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι καὶ ἐφόρτωσε τὸ σακκὶ 'στὸ παιδί.

Κ' ἐπηγαίνανε μαζί τὸ δρόμο. Ἐλησμονήσε ἡ γρηᾶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀξία τοῦ μῆλου ἀπὸ τὸν Ἀβδὲϊτς. Ὁ Ἀβδὲϊτς ἐστεκόντανε καὶ ὅλο τοὺς ἐκύτταζε ποῦ περπατοῦσαν μαζί καὶ 'μιλοῦσαν. Τοὺς ἐπροβόδιζε ἀκόμη κἄμποσο καὶ ἐγύρισε πίσω, ἤρε τὰ γυαλιά του στὴ σκάλα— δὲν εἶχαν σπάσει, — ἐσήκωσε ἀπὸ χάμου τὸ σουβλί του καὶ ἔκατσε πάλι στὴ δουλειά του. Ἐδοῦλεψε 'λιγάκι, μὰ ἄρχισε πειρὰ νὰ μὴ βλέπῃ· ἐπέρασε ὁ φανὸς κόρος καὶ ἀναθετὰ φαναρία. «Πρέπει ν' ἀναψῶ τὸ φῶς» ἐσκέφθηκε, ἐλόρρωσε τὴ λάμπα, τὴν ἐκρέμασε καὶ ἄρχισε πάλι τὴν ἐργασία του. Ἐτελείωσε ἓνα ὑπόδημα ὅλως ἐιόλου, τὸ ἐγύρισε, ἀπ' ἐδῶ τὸ κύτταξε ἀπ' ἐκεῖ ἦταν καλὸ. Ἐμαζέψε τὰ ἐργαλεία του, ἐσάρωσε τὰ ἀποκόμματα, ἐπῆρε τὴ λάμπα τὴν ἔβαλε στὸ τραπέζι καὶ ἔπιασε ἀπὸ τὸ ραφὶ τὸ εὐαγγέλιο. Ἦθελαν ν' ἀνοίξῃ τὸ βιβλίο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ποῦ χθὲς εἶχε βάλει ἓνα κομματάκι ὀνύχου, ἀλλὰ ἀνείξε ἄλλου. Καὶ ἄμα ὁ Ἀβδὲϊτς ἀνοίξε τὸ βιβλίο, ἐθυμήθηκε τὸ χθεσινὸ ὄνειρο. Ἐξέφρα ἀκούσε 'σάν νὰ κινῆται καὶ, σάν ν' ἀκούη βήματα ἀπ' ὀπίσθιό του. Γυρίζει ὁ Ἀβδὲϊτς καὶ βλέπει 'σάν ἀνθρώπους 'στὴ σκοτεινὴ γωνία, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ, ποιοὶ εἶνε. Καὶ μιὰ φωνὴ τοῦ ψιθυρίζει 'στὸ αὐτί:

— Μαρτίνε, Μαρτίνε! Τι, δὲ μὲ γνωρίζεις;

— Ποιός; εἶπεν ὁ Ἀβδὲϊτς.

— Ἐμμένα, εἶπεν ἡ φωνή. Ἐγὼ εἰμαι.

Κ' ἐπροχώρησεν ἀπὸ τῆ σκοτεινῆς γωνίας ὁ Στεπανιτς, ἐγαμυέλασε, καὶ σάν τὸ συνέφο διαλύθηκε καὶ ἐχάθηκε.

— Εἰμ' ἐγὼ, εἶπεν ἄλλη φωνή. Κ' ἐπροχώρησεν ἀπὸ τῆ σκοτεινῆς γωνίας ἡ γυναίκα μετὰ τὸ μωρό, καὶ ἐγαμυέλασε ἡ γυναίκα, ἐγέλασε καὶ τὸ μωρό, καὶ ἐχάθηκαν καὶ αὐτοί.

— Εἰμ' ἐγὼ, εἶπε τρίτη φωνή. Κ' ἐπροχώρησε ἡ γρηᾶ καὶ τὸ παιδί μετὰ τὸ μῆλο, ἐγαμυέλασαν καὶ οἱ δύο καὶ ἐχάθηκαν καὶ αὐτοί.

Κ' αἰσθανθῆκε μεγάλη χαρὰ στὴ ψυχὴ τοῦ ὁ Ἀβδὲϊτς· ἐσταυροκοπήθηκε, ἐφόρεσε τὰ γυαλιά του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ εὐαγγέλιο— ἐκεῖ ποῦ ἀνοίχθηκε, καὶ στὸ ἀπᾶνω μέρος τῆς σελίδος ἐδιάβασε:

— Ἐπεινάσα καὶ μοῦ ἐδώσατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ μὲ ἐποτίσατε ξένος ἡμῶνα καὶ μ' ἐδεχθήκατε...

Καὶ ἐτόκῳ τῆς σελίδος ἐδιάβασε ἀκόμη:

— Ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκάματε εἰς ἐνα ἀπὸ τοὺς μικροτέρους ἀδελφούς μου, εἰς ἐμένα τὰ ἐκάματε (Ματθ. 25 Κεφ.)

Καὶ ἐκατάλαβε ὁ Ἀβδὲϊτς ὅτι δὲν τὸν ἀπάτησε τὸ ὄνειρο· ὅτι πραγματικῶς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτονε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὸ σπῆτι τοῦ καὶ ὅτι πραγματικῶς τὸν ἐδέχθηκε...

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Εἰς Παρισίνος μόνος ὁποῖος ἦτο ὁ Ροσελίνης. Ἦδύνατο νὰ κάμῃ τὴν ἀνατομίαν οὕτως εἰπεῖν τοῦ καλοῦ ἐκείνου νέου καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν πραγματικὴν του ὑπόστασιν· ὅπως δὴποτε, μετὰ τὸ παρατολμὸν του, δὲν ἦδύνατο κάλλιστα νὰ ἐπατύγχανεν; Αὐτὸν δὲν τὸν ἐπείζε ποσῶς ἡ πενία· ἐάν ἐκαμνεν αἰτήσιν, θὰ εἶχε τι καὶ αὐτὸς ἵνα συνεισφέρῃ τὸν γάμον.

Ἦδύνατο νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ μέλλοντός του, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ τὸ μέλλον αὐτὸ ἐφαίνετο ἐξησφαλισμένον.

Θὰ ἦτο βουλευτὴς ἐντὸς τινῶν ἐτῶν, μετέπειτα Ὑπουργός, ἐν πασῇ περιπτώσει ἀνὴρ πολιτικὸς δυνάμενος νὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι ἤθελεν.

Ὁ Ροσελίνης εἶχε δίκαιον.

Οὐδεμίαν ἡδύνατο νὰ ἐγίνετο σύγκρισις μετὰ τῆς θέσεως ἀξιωματικῶ καὶ τῆς τοῦ εὐτυχῆς τούτου νέου· ὁ μὲν εἶχε πρὸ αὐτοῦ εὐρύ καὶ αἴσιον τὸ μέλλον, ὁ ἕτερος δὲν περιέμενεν εἰμὴ περιστάσιν τινα ὅπως διεκρίνετο ἢ ἐφρονέετο, ἡ τις περιστάσις δυνατὸν καὶ ποτὲ νὰ μὴ παρουσιαζέτο.

Τὸ πρῶτον ἦδη, αὐτὸς ὁ τόσο ἀγαπῶν τὸ ἐπαγγέλιόν του, εὕρισκεν ἐαυτὸν ὑποδεέστερον τῶν ἄλλων.

Καὶ ἐν τούτοις, δὲν ἦτο ἀπαισιόδοξος, οὐδέποτε εἶχεν ἀπεθαρρυνθῇ, πάντοτε ἐβλεπεν ὑπὸ τὴν καλὴν τῶν ὄψιν τὰ πραγματικά καὶ ὅταν εἴ τῷ παρουσιαζόντο ὑπὸ τὴν δυσμενῆ αὐτῶν μορφήν.

Ἀλλ' οἱ λόγοι τοῦ Ροσελίνης τὸν εἶχον καταστήσει ἐκτὸς ἐαυτοῦ.

Ἡ κατὰ λαβὴν τὴν καρδίαν του πικρὰ ἀνεδόθη ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του ἐφ' ἧς ἐπέχυσεν ἐκφρασὶν δύσθυμον.

Ἐξήλοτύπει τὸν ὠραίον αὐτὸν νέον, τὸν εὐτυχῆ, αὐτὸς ὁ μηδὲν ποτε ζηλοτυπήσας.

Ἀπέμεινε πλησίον τῶν παικτῶν ἐφ' ὅσον τὸ παιγνίδιον διήρκεσε, καὶ πλέον ἡ ἀπαξ οἱ ὀφθαλμοὶ του συνητητήθησαν πρὸς τὸ βλέμμα τῆς Ἰουλιανῆς, στρεφόμενον πρὸς αὐτὸν ὡσεὶ ἵνα τὸν ἐξετάζῃ.

— Παίζετε κροκέ; τὸν ἠρώτησεν ἡ Ἀννέτα.

Αὐτὸς ὁ μηδέποτε ἀποποιούμενος δὲν ἐδέχθη ποσῶς, μὴ ἔχων τὴν δύναμιν ν' ἀποσβήσῃ τὴν κατακυριεύσαν αὐτὸν δύσθυμίαν.

— Καὶ σεῖς κύριε; εἶπε πρὸν τὸν Ζακτά.

— Ἀλλὰ βεβαίως, δεσποίνε.

Ἄν ὁ Ζακτά προσεδόκα νὰ ἔχῃ καὶ πάλιν ὡς συμπαικτρίαν τὴν Ἰουλιανήν, ἡ ἐλπίς του αὐτὴ δὲν ἐπραγματώθη, διότι ἡ Ἰουλιανὴ δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον.

Ἀμα τῇ ἐναρξεί τοῦ παιγνιδίου, μετέβη παρὰ τῷ Βονέ, ὅστις ἰδὼν αὐτὴν ἀποσυρθεῖσαν τοῦ παιγνιδίου ἀνεκονίσθη.

— Εἶσθε εὐχαριστημένους ἐκ τοῦ ταξεί-

δίου σας ; τὸν ἠρώτησεν. Εὗρετε τὸν κύριον πατέρα σας ἐν καλῇ καταστάσει ;

— Ἐν καλλίστῃ ὁ πατήρ μου εἶνε εὐρωστος ὡς χωρικός ὅπου εἶνε.

Τὸν ἐθεώρησεν, ἐκπληκτος διὰ τὸ γνῶρισμα αὐτὸ τὸ ὅποιον ἀπέδωκεν εἰς τὸν πατέρα του καὶ διὰ τὸν τόνον μεθ' οὗ τὸ ἐπρόφερε.

— Ἄν ἐκαθήμεθα, εἶπε μετὰ αὐτὸ εὐχαρι ὕψος.

Καὶ προπορευομένη αὐτοῦ, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ ἀνδρῶν ὅπου, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οὐδεὶς ὑπῆρχεν.

Προφανῶς, ἤθελε νὰ τὸν εὐηρέσκει καὶ νὰ τῷ διέλυσεν τὴν δυσθυμίαν ἣν εἶδε καταλαβούσαν αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἠπόρει τί νὰ τῷ εἴπῃ.

Ἐκεῖνος ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν λαβὼν πρῶτος τὸν λόγον.

— Περίεργος εἶνε ὁ βίος τοῦ κ. Ζακτὰ, ὡς πρὸ μικροῦ ὁ κ. Ροσελίνης μοὶ τὸν ἀφηγήθη. Βλέπων τις πόθεν ὠρμήθη καὶ ποῦ ἐφθασε παραδέχεται ἐπιτετραμμένην δι' αὐτὸν πᾶσαν φιλοδοξίαν· δύναται νὰ πορεύηται εὐθὺς πρὸς συνάντησιν τῆς τύχης, καὶ δὲν εἶνε ἡναγκασμένος νὰ περιμένῃ ὅπως ἔλθῃ αὕτη καὶ τὸν εὕρῃ ὅπως τόσοι ἄλλοι πράττουσιν οἱ ὅποιοι δὲν ἐκτείνουσι τὴν χεῖρά των ὅπως συλλάβωσι τὴν τύχην διαβαίνουσιν.

— Καὶ διατί δὲν τὸ πράττουσιν ;

— Αἰσθημάτων ὑπερηφανείας καὶ αξιοπρεπείας τοῖς παραλύουσι τὴν πρὸς τοῦτο δυνάμιν.

Ἀπεκρίστη στιγμὴ σιγῆς καὶ μειδία ἀνέτειλεν ἐπὶ τῆς ὄψεως τῆς Ἰουλιανῆς τὸ ὅποιον θὰ διεφώτιζε τὸν Βονέ ἐν ἄλλῃ στιγμῇ. Ἐὰν ἐκείνη κατ' ἀρχὰς οὐδὲν εἶχεν ἀντιληφθῇ, ἤδη ἡνύησε κατὰ τι.

Ἐρριψε ταχὺ βλέμμα περὶ αὐτήν.

Ὅλοι ἔμενον πλησίον τῶν παιζόντων ἢ περιεστοίχουν τὴν κυρίαν Κόλλα, ἥτις ἀναμφιβόλως τοῖς διηγεῖτο ἀνέκδοτα τῆς ἐκ τῶν συγῆθων, ὡς ἡδυνάτο τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τοῦ τρόπου μεθ' οὗ ἐξέφερε τοὺς λόγους τῆς.

Οὐδεὶς ἐφαίνετο διατεθειμένος ὅπως ἔλθῃ καὶ τοὺς διαταράξῃ.

Ἐμμανεύσατε, εἶπεν ἡ Ἰουλιανὴ διὰ τὸν μετριάζοντος τὸ σπουδαῖον τῶν λόγων τῆς, ὅτι ὁ κ. Ζακτὰ εἶνε ὑποψήφιος μνηστήρ — ὅχι διὰ τὴν Ἀννέταν, δι' ἐμέ. Ὁ κ. Μωπὲν ἐπενόησε τοῦτο, ἐλπίζων ὅτι θ' ἀπέκτα στήριγμα ἀπέναντι τῆς κυβερνήσεως. Διότι παντοτε καταγίνονται εἰς ἀναζητήσιν υποστηρικτῶν, αὐτοὶ οἱ πτωχοὶ ἐπαρχοὶ, φοβούμενοι πτώσιν ἐκ τῆς θέσεώς των.

— Τὲ ὅποιον συχνότατα τοῖς συμβαίνει, εἶπεν ὁ Βονέ ἀποβαλλὼν τὸ σύνοφρον τοῦ ὕψους του.

— ὦ ! δὲν κατακρίνω τὸν κ. Μωπὲν, μόνον ἡ ἐπέμβασίς του ἀποδεικνύει ὅτι δὲν με γνωρίζει καλῶς.

Ἐπιφώνησις ἐξέφυγε τοῦ στόματος τοῦ Βονέ.

— Ἄ !

— Ἄν μ' ἐγνώριζε, θὰ ἐγνώριζεν ἐπίσης ὅτι δὲν εἶμαι γυνὴ ἐκ τῶν εὐκόλως ἐπηρεαζομένων, καὶ ὅτι ὅποταν νέα τις ἐφθασε μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας τῆς χωρὶς ἐτι νὰ ὑπανδρευθῇ, ἀποφασίζει νὰ κάμῃ τῆς τὴν ἐκλογὴν συζύγου καὶ ὅχι νὰ δεχθῇ τοιοῦτον... ἔστω καὶ παρὰ τοῦ πλέον ἀξιαγαπήτου τῶν ἐπαρχῶν.

Συνήθως ὠμίλει χωρὶς ν' ἀκούηται μετ' ἀπλότητα, ἀνευ ἐπιτηδεύσεως εἰς τὰς ἐκφράσεις τῆς, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτω ἐν τῇ παρουσίᾳ συνδιαλέξει, ὠμίλει βραδέως ἐξ ἐναντίας, ὥστε παρασκευάζοντα τὰς φράσεις τῆς, ἐφαίνετο ζητοῦσα νὰ τὰς ἀρτύῃ διὰ σκέψεων, ὥστε ἵνα μετριάσῃ ὅ, τι ἐνυπῆρχε τὸ βαρὺ εἰς τὰ λεγόμενά της.

Ἄλλ' εἰς αὐτὴν τὴν κυρίαν οὐσίαν τῶν λεγομένων τῆς ὁ Βονέ ἐνέτεινεν ὅλην του τὴν προσοχήν, ἀπορῶν ποῦ ἔμελλεν ἡ Ἰουλιανὴ νὰ καταλήξῃ καὶ ἀμφιβάλλων ἂν ἀντελαμβάνετο καλῶς ὅ, τι ἤκουεν.

Ἐκείνη ἐξηκολούθησε.

— Καὶ ἡ ἐκλογὴ περὶ ἧς ὁμιλῶ γίνεται μόνον μετὰ γνώσιν καὶ μετὰ πείραν. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ μου, ἔχει τις ἀνάγκη νὰ καταστῇ

βέβαιος περὶ τῆς εὐτυχίας του, καὶ δὲν προβαίνει εἰς τὰς ἀποφάσεις του ὅπως αἱ ἀπειροὶ νεάνιδες... ἀλλ' ὡς γυνή.

Διεκόπησαν ὑπὸ τῆς Ἀννέτας, ἥτις εἰσῆλθε δρομαία.

— Ἀλλὰ τί σοὶ διηγῆται λοιπὸν ὁ κ. Βονέ, εἶπε, καὶ λησμονεῖς τὴν ὥραν· δὲν εἶνε καιρὸς νὰ παραθέσωμεν τὰ ἐδέσματα ;

Ὅχι ἡ Ἰουλιανὴ, ἀλλ' ὁ Βονέ διετελεῖ ἐν συγχύσει ἰδεῶν, ἀναζητῶν τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῶν ἀφηρημένων κατὰ τι λέξεων τούτων, αἵτινες ἔμελλον ν' ἀπέληγον εἰς συμπεράσματ' ὅποταν ἡ Ἀννέτα ἐπῆλθεν εἰς στιγμὴν τόσο ἀκαταλλήλῃ ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ὡς πάντοτε, ἡ ὥρα τῶν ἐδεσμάτων παρήλθεν εὐθυμοτάτη, καὶ διὰ τὸν Βονέ ἐτι, οὕτινος ὁ ἀνήσυχος ζηλοτυπία εἶχε διαλυθῇ, καὶ ὁ ὅποιος εὕρισκεν ἤδη τὸν Ζακτὰ πολὺ ὀλιγώτερον ἀντιπαθητικὸν ἢ πρὸ ἐνὸς τεταρτου.

Ἐτρωγεν ἡσυχώτατα τὴν σταφυλὴν του ὅτε ἡ Ἀννέτα, μετὰ τὴν συνήθη τῆς ἐλευθεριότητα, προσῆλθε παρ' αὐτῷ ἀποτόμως, τεινύουσα μεταξὺ τῶν χειρῶν τῆς δέσμην φωτογραφιῶν.

— Σὰς ἔδωκα, κύριε Βονέ, τὴν εἰκόνα μου ὅπου ἐφωτογραφήθην μετὰ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ κροκέ ;

— Ὅχι, δεσποινίς.

— Λοιπὸν, ἰδοὺ αὕτη. Καὶ τὴν φωτογραφίαν ἡ ὅποια μετὰ παριστάνει ὡς Ἄρτεμιν ; τὴν ἔχετε λάβει νομίζω ἐκείνην.

— Ναι, δεσποινίς.

— Λαμπρά ! ἰδὲτε ἀκόμη καὶ ὅποιαν ἄλλην δὲν ἔχετε λάβει, δύνασθε νὰ τὴν λάβετε.

Καὶ ἐσκόρπισεν τὴν συλλογὴν τῆς ἐπὶ τραπέζης.

Εἶτα, ἐνῶ ὁ Βονέ ἔκαμε τὴν ἐκλογὴν του ἐκάλεσεν ἐκείνη τὴν Ἰουλιανήν.

— Εἰπέ μοι, ἔδωσες τὴν φωτογραφίαν σου εἰς τὸν κύριον Βονέ ; Στοιχηματίζω ὅτι δὲν τὴν ἔχεις ὥσει.

— Ὅχι.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κ.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεία Ὁμονοίας. Οἰκία Πάγκα, καὶ Ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ.

ΚΑΠΝΑ
ΣΙΓΑΡΕΤΑ

Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας—Γενιτζέ.

Γενιτζέ (Αἰγύπτου) ἐκάστη χιλιάς φράγκα 40. Μετὰ δοκιμὴν.

ΠΟΥΡΑ

Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθῆνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς

Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κε-χρηματιστοῦ, καὶ διάφοροι ἄλλοι

ΣΙΓΑΡΑ
ΠΙΠΙ

Τιμαὶ συγκαταβατικά.

Τὸ Bazar de la Havane ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΤΣΙΓΑΡΕΤΩΝ λιανικῶς διὰ τὸ Ἐσπεριτικόν· εἰς δὲ τὸ Ἐσπεριτικόν, οἱ ἀσκήσαντες χωρὰς Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δεμάτων **ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ**.

Ἡ τριακονταετής ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματαρχοῦ καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ Bazar de la Havane δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι διὰ τα εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνον καπνὰ.—πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ**—τὰ ὅποια ἔχουν γεῦσιν ἐξαισιάν καὶ γλυκύτητα. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρον φυσικῶς εὐώδους—ἰδίως Ἑλληνικόν—καὶ ὅχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγισσελοῦ), ἂς ἀγοράσῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τοῦ

Bazar de la Havane

Κέρδος 30 ο/ο εἰς τοὺς ἐνδυμένους

ΚΑΣΜΙΡΙΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ
Εἰς τὰ καταστήματα

ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἀριθ. 71, 73, 69 καὶ 59.

Ἡ πρόβλεψις τῶν ὁρατῶν κασμυρίων τῆς ἐποχῆς, ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων, ἡ στερέωσις αὐτῶν, ἡ ἀρίστη ἐφαρμογὴ εἰς τοὺς ἐνδυμένους, τὸ ἀνεπίδεκτον παντὸς συναγωνισμοῦ, κινῶν τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἐπισκεπτοῦ. Φαντασθῆτε τί ἔχει νὰ γείνῃ τότ' αὖτε ἐκμετρίσθαι τὰ νεότερα χειμερινὰ κασμυρία.

Δύο χιλιάδες σχεδὸν καὶ χρωμάτων χειμερινῶν κασμυρίων 30 ο/ο ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων καταστημάτων.

Μάλιστα, ἀνευ ὑπερβολῆς. Ὅστις ἀμειβόμενος, δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς ἐπὶ τὴν ἐπίσκεψιν· εὐεργετούμενος δὲν πεῦγῃ χωρὶς νὰ παραγγείλῃ ἐνδυμασίαν, χωρὶς νὰ ἀγοράσῃ κασμυρίον τῆς ἐποχῆς, χωρὶς νὰ θαυμάσῃ τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν πολυτιμῶν λιανικῶν καὶ χονδρικῶν. Πρὸς τοὺς ἐκμετρίσθαι καὶ ὑφάσματα Ἀμερικῆς κατὰ τὰ δι' ἐνδυμασίας χειμερινὰς ἀνδρῶν καὶ παιδῶν 25 μόνον δραχμαὶ ἐν κομμοτάτῳ ἀνδρῶν κοστούμιον. Ὅποια οἰκονομία !!!

(5)

Τὸ κέρδος ἐπὶ τῆς μεγάλης καταναλώσεως.

ΕἰΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ παντὸς εἶδους δεχόμεθα εἰς λιαν συγκαταβατικὰς τιμὰς.